

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 712: Nếu Có Quán Tuệ Mà Không Hành Bồ Thí, Thì Đồng Nghĩa Với Nói Suông

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 060)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nếu có Quán tuệ mà không hành bồ thí, thì đồng nghĩa với nói suông.】

Điều đã giảng ở phần trên: Không và Hữu đồng thời, chúng sanh là quyền thuộc, vạn pháp đồng thể, chúng sanh là Phật; đây chính là Quán tuệ, là trí tuệ chân thật, là cách nhìn nhận đối với vũ trụ nhân sanh. Đó là trí tuệ chân thật, thật sự không hai không khác với cách nhìn của chư Phật, Bồ Tát. Chư Phật, Bồ Tát nhìn thế giới, nhìn chúng sanh chính là bằng cách nhìn này. Nếu có cách nhìn này mà bản thân không chịu hành bồ thí, thì đó là giả, đó không phải là thật. Nói cách khác, có cách nhìn này mà không thể xả kỷ vị nhân (hy sinh bản thân vì người khác), không thể cống hiến cả cuộc đời mình cho tất cả chúng sanh, thì Quán tuệ của người đó không phải là thật. Quý vị hãy xem chư Phật, Bồ Tát, có vị Phật nào, vị Bồ Tát nào mà lại chẳng đang ứng cơ thị hiện, giáo hóa chúng sanh khắp tận hư không, trọn pháp giới? Các Ngài chưa từng ngơi nghỉ. Bất kỳ nơi nào chúng sanh có cảm, thì Bồ Tát liền hiện thân; có cảm tất có ứng, gọi là “cảm ứng đạo giao”.

Cảm ứng, trong Phật pháp giảng, cũng có bốn câu, tức là có bốn tình huống khác nhau. Chúng sanh “hiển cảm” (cảm rõ ràng), cầu nguyện chư Phật, Bồ Tát một cách rất rõ ràng; có sự cầu xin Phật, Bồ Tát rõ ràng như vậy, Bồ Tát liền cảm ứng. Trong sự cảm ứng lại có hai loại: một loại là cảm ứng rõ ràng (hiển ứng), tức là chính quý vị có thể tự nhận biết được; một loại khác là âm thầm cảm ứng (minh ứng), có sự cảm ứng nhưng chính quý vị không nhận biết được, giống như chúng ta thường nói là được bề trên âm thầm gia hộ mà chính mình không hề hay biết. Lại còn một loại nữa, chúng sanh “minh cảm” (cảm thầm), không phải là hiển lộ rõ ràng; “Tôi đâu có cầu Phật, Bồ Tát!”, tuy quý vị không

cầu, nhưng thực tế là quý vị có cầu, cái tâm nguyện cầu đó đến chính quý vị cũng không hay biết. Giống như những người thường hay tụng kinh Phật, thường hay niệm Phật chúng ta, sẽ gặp phải chuyện này; “Tôi không có cầu!”, nhưng thực tế là có cầu, thật sự là có cầu, thế nhưng cái ý niệm mong cầu đó vô cùng vi tế, không thô thiển rõ rệt, nên tự quý vị không nhận ra. Phật, Bồ Tát cũng ứng; khi Phật, Bồ Tát ứng thì có hiển ứng và cũng có minh ứng, có hai loại cảm ứng như vậy. Chúng sanh có hai loại cảm: hiển, minh; Bồ Tát có hai loại ứng, cũng có minh ứng và hiển ứng, đó là cảm ứng đạo giao.

Chúng ta làm thế nào để cầu được hai loại cảm ứng này từ chư Phật, Bồ Tát, để đều được đặc biệt gia trì cho mình? Đó là quý vị có Quán tuệ lại chịu thực hành, làm thật sự! Vậy thì lợi ích nhiều lắm, lợi ích vô cùng to lớn. Thân thể của chính mình không còn nữa, không có thân mới được tự tại! Có thân thì có khổ, không có thân thì không có khổ, thân là cội gốc của sự khổ. Trong ba cõi chúng ta, thông minh trí tuệ nhất là chư thiên cõi Vô Sắc; thiên nhân cõi Vô Sắc biết cái thân này không tốt, nên không cần thân nữa, gọi là Vô Sắc, không cần thân. Có thân là có Hoại khổ. Thiên nhân cõi Sắc, cõi Tứ Thiên, thiên nhân cõi Tứ Thiên có sắc thân; họ không có Khổ khổ, nhưng họ có Hoại khổ. Thiên nhân cõi Vô Sắc thì cao hơn, không cần thân thể nữa, nên Hoại khổ cũng không còn. Đây là phàm phu bậc cao trong tam giới, họ hiểu được điều này.

Hiện tại chúng ta đang ở thế gian này, cái thân thể này vẫn còn đây; hãy đem thân thể này hoàn toàn phụng hiến cho chúng sanh, hoàn toàn phụng hiến cho Phật pháp, cái “Ta” không còn nữa, thì quý vị sẽ không còn khổ nữa, khái niệm về bản ngã cũng chẳng còn. Cho nên, “đạo giá từ hàng, thừa nguyện tái lai” (quay thuyền từ bi, nương nguyện trở lại), không cần thiết phải đổi một thân phận khác, ngay chính cái thân này là có thể làm được; ý niệm vừa chuyển một cái thì liền “thừa nguyện tái lai”, chuyển đổi nghiệp lực thành nguyện lực, thì đó chính là “thừa nguyện tái lai” rồi. Những gì chúng ta đang gánh chịu trong đời này đều do nghiệp lực chi phối, nỗi khổ này thật không thể nói hết. Nếu chúng ta phát đại nguyện, giống như trong “Kinh Kim Cang” đã nói, phát tâm đại Bồ-đề, phát đại nguyện, nguyện lực này vượt qua nghiệp lực, thì nghiệp lực trong quá khứ của chúng ta sẽ không còn khởi tác dụng nữa. Vì sao vậy? Vì nghiệp lực đã không thể chi phối cái thân này nữa, không thể chi phối cái thọ dụng này của chúng ta nữa, thọ dụng chính là quả báo, nghiệp lực đã không thể chi phối; thay vào đó là nguyện lực đang chi phối, đổi thành nguyện lực đang làm chủ tể, vậy thì hoàn toàn không có gì khác biệt so với “thừa nguyện tái lai”. Không cần

phải đổi một cái thân khác, ngay chính cái thân này mà đổi một ý niệm; nói thật ra thì thân thể cũng đã thay đổi rồi, thay đổi một cách âm thầm mà ta không hề hay biết. Người thông minh nên hiểu rõ đạo lý này, phải thật sự đi làm.